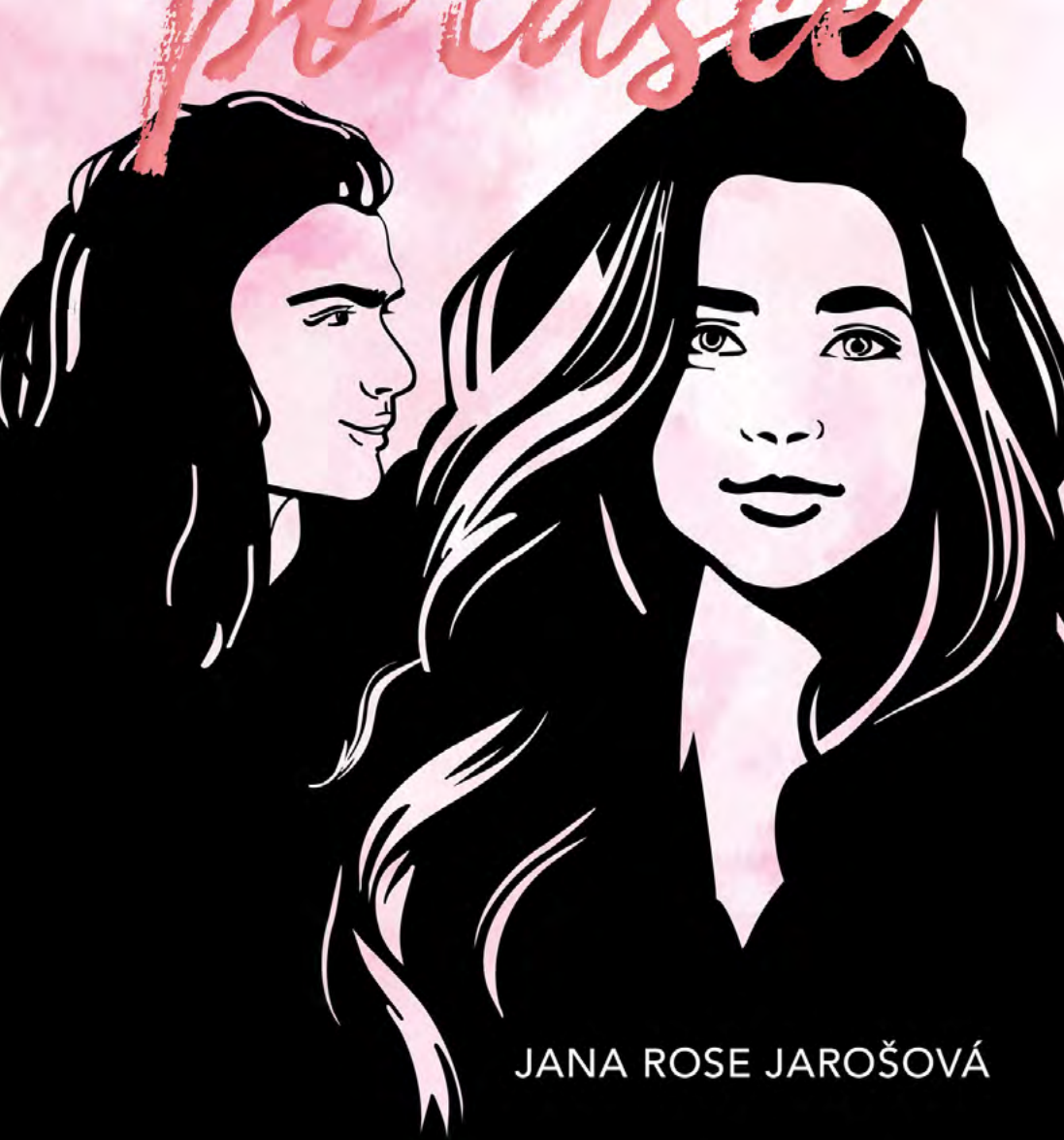

Toužím *po lásce*

JANA ROSE JAROŠOVÁ

Toužím po lásce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Rose Jarošová

Toužím po lásce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Toužím *po lásce*

JANA ROSE JAROŠOVÁ

Text © Jana Jarošová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-943-3

ISBN e-knihy 978-80-267-5084-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5085-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5069-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Prolog

Proč jsem jen ten dopis z toho koše zachránila? Proč jsem se své zvědavosti neubránila? No jo no, kdo chce kam, pomozme mu tam. Můžu si za to sama. Evidentně nemám ve svých patnácti letech ještě dostatečně vyvinuté ochranné instinkty. Takže teď sedím v parném létu ve své oblíbené cukrárně a poslouchám, jak se můj život pomalu formuje do zcela odlišné reality.

Sledovala jsem krásnou tvář před sebou a v hlavě jsem měla zmatek. Zkusila jsem ho zadusit čokoládovým dortem, ale nepomáhalo to. Nenápadně jsem se rozhlédla kolem sebe a postřehla pár, sedící kousek od nás. Byl to chlapec s děvčetem a báječně se bavili. Právě si vychutnávali své zmrzlinové poháry a vypadali, jako by jim patřil celý svět. Tak byli šťastní. Ani to vedro jim neubralo z jejich veselé nálady.

Opět jsem se zaměřila na ženu sedící naproti mně. Bylo těžké dívat se na ni a necítit při tom bolest. Tohle je jako ze špatného románu. Nevěřicně jsem se na ni zahleděla.

„To není pravda.“ Dívala jsem se na ni jako imbecil, kterého právě pustili z blázince.

Žila jsem s matkou sama. Neměla jsem otce a ani jsem ho nikdy nepoznala. Své snahy o zjištění jeho totožnosti jsem už dávno vzdala. A teď se tu objeví tahle ženská a já netuším, co s tím. Nervozitou jsem měla stažený žaludek.

„Vím, že je to pro tebe šok, Nicol. Ale je to pravda. Když jsem se z otcovy pozůstalosti dozvěděla, kdo je moje matka, přijela jsem, abych se s ní setkala. Ale našla jsem i tebe. Což jsem, pravda, nečekala, ale hned jsem věděla, kdo jsi. Jsi našemu tátovi strašně podobná,“ řekla a ukázala mi jeho fotografii, zažloutlou stářím. Se zachvěním jsem obrázek vzala do rukou a pomalu se na něj zkoumavě zahleděla.

Byl na ní celkem pohledný hnědovlasý muž ve středních letech. Hnědé oči, úzké rty a rovný nos. Na tom muži nebylo nic zajímavého. Byl to zcela běžný typ, za kterým se nikdo neotočí dvakrát. A to jsem byla přesně já. Z fotografie na sebe hledím já, v ženském vydání. O tom, že to byl můj otec, tedy nebylo pochyb.

Takže od začátku. Moje matka, která mě vychovávala v České republice, přesněji řečeno v Praze, se jako mladá učitelka zamilovala do Američana, vdala se za něj a sedm let s ním v Americe také žila. Ale něco se zvrtno. Tuším, co to bylo. Koneckonců znám svou matku. Měla ráda muže. A nemohla pochopit, proč by se měla zahrabat jen s jedním. Tuto jednoduchou filozofii razila od svého raného mládí až doteď a předpokládám, že v budoucnu se nic nezmění. Vlastně byl zázrak, že s mým otcem vydržela sedm let. A ta žena, co seděla přede mnou, v tom určitě hrála velkou roli.

„Takže, ehm...“ musela jsem si odkašlat, „ty jsi moje sestra.“ Potřebovala jsem to vyslovit nahlas, i když mi to působilo bolest.

„Ano, jsem tvá o sedm let starší sestra. Takže mi je dvaadvacet. Ale někdy si připadám spíš jako stařena, a ne jako mladá holka, která má celý život před sebou.“ Na chvíli posmutněla, ale při pohledu na mě se rychle vzchopila. „Chápu, je to pro tebe šok, ale dovol, abych ti řekla, že jsem tak strašně ráda, že tě poznávám. Vždycky jsem chtěla sestru,“ vychrlila už nadšeně a dívala se na mě s očekáváním.

„Takže si to ujasním. Naše matka odešla od našeho otce, už když mě čekala, ale otcí to neřekla. Rozvedla se s ním a tebe mu nechala, Amando.“ Tohle byl chaos. A podraz. Jak může matka opustit své dítě?

„Ano,“ přikývla pomalu a nesměle se na mě usmála.

No dobře, ale co dál? Neměla jsem představu, co bych teď měla udělat nebo říct. Znovu jsem si odkašlala. „Takže ty jsi Američanka.“ Opravdu jsem nevěděla co říct.

Ale Amandě to nevadilo a začala mi o sobě vyprávět. „Ano, bydlím v Los Angeles a jsem svobodná matka. Víš, na škole jsem se zamilovala do jednoho mého spolužáka, jmenoval se Paul, byl to úžasný kluk. Milovali jsme se a chtěli se po škole vzít. Ale bohužel jsme to nestihli. Měl autonehodu a zemřel. A já v té době už byla neplánovaně těhotná,“ pokrčila rameny. „To se už tak někdy stává. Takže jsem se v osmnácti stala matkou krásné holčičky. Jmenuje se Elise.“ Ne, ne, ne. Jenom ne fotky. Nevytahuj žádné fotky mrněte. Pozdě. Už je má v ruce. Sakra, a je jich hromada. „Tady, no není krásná?“

Raději jsem přitakala, i když jsem na tom usmrkaném batoleti nic hezkého neviděla.

„Teď jí jsou čtyři. Je strašně chytrá a roztomilá. Ale hlavně je nádherná,“ rozplývala se nad svou holčičkou.

„Je ti moc podobná.“ Alespoň doufám. Vsadila jsem na ty blondáté vlasy.

„Vid’? Má moje šedé oči, můj nos i bradu. Prostě celá já. Jen je škoda, že nemá i něco z Paula. Snad zdědí jeho povahu. Byl úžasný, takže by to nebylo špatné. Víš, vychovávám ji sama, ale je pravda, že jeho rodiče se zachovali vážně skvěle a dost mi pomáhají. Jsou rádi, že jim po Paulovi něco zbylo. Nic nám nechybí. Ale už dost o mně. Řekni mi něco o sobě, prosím.“ Dychtivě se předklonila.

Pomalu jsem upila ze své sklenice pomerančového džusu a vložila si do úst další kus čokoládového dortu. Vůbec se mi do

toho nechtělo. „No, ono toho není moc co říct. Vyrůstala jsem s matkou a jejími zástupy milenců.“ No, tak tohle nebyl dobrý začátek. Narovнала jsem se v ramenou. „Mám ráda psy. Až budu bydlet sama, pořídím si určitě nejméně dva. No a co ještě, jo, chtěla bych se stát spisovatelkou. Už mi vytiskli nějaké povídky v časopisech, takže si myslím, že jsem na dobré cestě. No a vždycky jsem chtěla žít v Americe, někde ve srubu, v horách. Na samotě. Abych měla klid na psaní.“ A byla co nejdál od lidí, hlavně od své matky.

Amanda se na mě dívala s pochopením. To jsem zase nechápala já. „Jsi přesně jako náš táta. Zavřít se do srubu, zamknout a nikoho nevypustit do svého útočiště. Taky byl tak uzavřený. Nesnášel lidi.“ Na tváři se jí při té vzpomínce usadila melancholie. „A když jsem otěhotněla, strašně se ve mně zklamal. Sice jsem u něho mohla s malou bydlet, ale dívat se na ten jeho nesouhlasný obličej jsem dlouho nedokázala. Hned jak to šlo, osamostatnila jsem se. Ale i přes to všechno mi moc chybí. Když zemřel, moc to bolelo.“ Amanda opět posmutněla, ale hned potom se oklepala a zkusila to znovu. „Začala jsem pracovat v jednom módním butiku. Paulovi rodiče mi hlídají Elise, když jsem v práci. Nemám si na co stěžovat,“ řekla a rychle se napila kávy. Zkoumavě se na mě zahleděla. „Jsi našemu tátovi fakt podobná. Stejně čokoládové oči, husté tmavohnědé vlasy. Vyrosteš v krásku.“

No fajn, vypadám jako chlap, to jsem díky té fotce už pochopila. „Nic zvláštního. Obyčejná hnědá. Ale ty jsi celá máma. Hotová princezna zlatovláska,“ řekla jsem bez závesti. Už jsem se smířila s tím, že jsem obyčejná, zato moje matka světová. Pak jsem si povzdechla. „Je mi líto, že se s tebou odmítla setkat. Ale to je jí podobné. Nikdy se nedokázala postavit problémům čelem.“ Rychle jsem se po ní podívala. „Tedy, nemyslím to tak, že bys byla problém, spíš důkaz?“ zkusila jsem napravit své přerěknutí.

Amanda se usmála. „Chápu, jak to myslíš. To je v pohodě. Vlastně jsem mnohem radši, že tu jsem s tebou,“ ujistila mě, ale to zklamání nad chováním naší matky jsem v jejích očích viděla. Mrzelo mě to, ale matku nezměním. To jsem pochopila už dávno.

Amanda se napila své studené kávy. Ona si nic sladkého neobjednala, a to byl další rozdíl mezi námi. Byly jsme jako den a noc. Ona byla slunný den plný radosti a lásky. Já byla noc, mrzutá a chladná.

Litovala jsem, že jsem na to telefonní číslo v tom dopise zavolala. Kdybych to neudělala, mohla jsem si ušetřit mnoho bolesti. A taky další zklamání ze své matky. Protože mi vzala otce i sestru. A to jí nikdy neodpustím. Má matka byla všelijaká. Náladová, panovačná a do větru. Ale že je i zákeřná a zlá, to bylo překvapení.

Sama jsem byla velice uzavřená. Neměla jsem ráda lidi a rozruch, který způsobovali. Nikam jsem nechodila, s nikým jsem se nepřátelila. Mnohem raději jsem se zavřela do svého pokoje a psala své příběhy. A snila. Jednou budu spisovatelkou. Jednou budu žít ve svém srubu na samotě. Budu mít psa a nic a nikdo mi to nevezme.

Ještě chvíli jsme si spolu povídaly, ale pomalu nám docházela slova. Já nebyla naše matka a Amanda si se svou malou sestrou neměla moc o čem povídat. Neměly jsme nic společné, krom svých rodičů, které jsme navzájem neznaly. Pak už byl čas se rozejít. Amanda druhý den v poledne odlétala. Připomněla mi své číslo na mobil, abych jí zavolala, kdybych se s ní chtěla před odletem sejít. Netlačila na mě a já nezavolala.

1. kapitola

O dvanáct let později

„Já to nechápu,“ kroutila Lisa šokovaně hlavou. „Celou dobu, co tě znám, tu žiješ na samotě jen se svými psy,“ ukázala na moje tři miláčky, „a najednou si sem nastěhuješ puberťačku? Tomu teda opravdu nerozumím.“ Seděly jsme v mé pracovně u mého masivního stolu a pily kávu. Svůj stůl jsem zbožňovala. Byl dýhovaný koňakovým dřevem a velice elegantní.

Povzdechla jsem si. Měla jsem si do města zajet pro potraviny sama. Jenže jsem zrovna dostala super nápad do své detektivky, a to byl signál, že se do města jen tak nedostanu.

„Elise je dcerou mé sestry Amandy, která před šesti měsíci zemřela. Měla autonehodu.“ Jako její Paul. „No a Amanda v závěti stanovila, že její dcera má přejít do mé péče. Takhle to říkal jejich právník, co mi před týdnem volal.“ Znechuceně jsem si odfrkla a pokračovala s vysvětlením dál. „I když můj právník povídal něco o nezpůsobilosti prarodičů, či co. Amanda je v závěti pěkně pomluvila, ale to právník Hanlonových nepřiznal, pochopitelně.“

„Jasně,“ přitakala kamarádka.

„No a soud mi Elise přiřkl do prozatímní péče, nebo co. Takže teď začne boj o opatrovnictví.“

Lisa to chvíli vstřebávala. Kruci, kdyby nebylo toho nákupu, o který jsem ji žádala, měla bych teď klid. Jenomže zvýšená objednávka jídla se u Lisy, která mi často nakupovala běžné potraviny a zavázela je domů, neobešla bez povšimnutí. A protože mi za ty dva roky, co tu bydlím, dělala nákupy často, ví, co a kolik si objednávám. A teď se můj seznam lišil od běžného. To bylo divné. „Ale proč čekal šest měsíců, než ti jejich člověk zavolal? Je pravda, že je tu špatný signál, ale přesto... ŠEST měsíců!“ vykřikla nevěřicně. „Není to moc?“

Chápavě jsem pokývala hlavou. „Vím, co tě zarazí. Ale on mi to vysvětlil,“ nadechla jsem se a začala vysvětlovat. „Po Amandině smrti se žádná závěť nehledala, proč taky? Nečekala, že zemře. Po její smrti se prý Elise dostala do péče svých prarodičů, což bylo pochopitelné, protože si všichni mysleli, že jsou její nejbližší příbuzní. Nikdo nevěděl, že má Amanda sestru. Nikomu o mně neřekla.“

Nemusela jsem Lise vysvětlovat svoji rodinnou historii, protože ji ode mě už znala. Lisa byla dobrá kamarádka a také moje fanylnka. Ale nejvíc jsem si u ní cenila, že uměla držet jazyk za zuby. Kromě její dcery ve městě nikdo nevěděl, že mám na svém kontě už deset bestsellerů. A vzhledem k tomu, že jsem psala pod pseudonymem, to nebylo těžké utajit. Jen Lisa to věděla. Protože jsem se kvůli mé agentce, která je velice tvrdohlavá a přesvědčivá (otravná), zúčastnila jediné autogramiády. V den mého příjezdu do města mě Lisa poznala. Naštěstí chápala, že chci mít klid, a pomyšlení, že je s dcerou jediná, kdo o mně ví, jí dělalo dobře. Ale to by nikdy nahlas nepřiznala.

„Ona nikomu neřekla, že tě při cestě do České republiky za matkou našla? Nikomu nepřiznala, že má mladší sestru?“ divila se Lisa. Byla to vitální černovláška. Asi o hlavu vyšší než já a mnohem přívětivější.

Zavrtěla jsem hlavou. „Zdá se, že nikomu neřekla, že nějakou cestu za matkou podnikla. Co jsem pochopila od toho právníka,

tak Eliseiným prarodičům namluvila, že jede na dovolenou bez dcery.“

„Ten chlap toho nějak moc ví,“ divila se.

„No ano, je to rodinný právník a prý přítel, nebo co. No, a právě on dostal za úkol projít nějaké písemnosti po Amandě. Nečekali, že to bude něco důležitého, tak mu to dali až teď. A ejhle, závět.“

„Museli být v šoku. Hlavně Elise.“ Sama byla matkou šestnáctileté slečny. Jmenovala se Eve a měla jsem ji ráda. Byla to moc hodná a veselá dívka. „A jak jsem pochopila, udělali ti Hanlonovi nabídku.“

„Ano, že prý když se Elise vzdám, zaplatí mi. Ukázalo se, že jsou velmi bohatí.“

„Ale to ty taky,“ uchechtla se.

„Ale to oni nevědí. Vidí ve mně holku, co bydlí ve starém srubu,“ odvětila jsem.

„No dobře, ale to nevysvětluje, proč si ji sem chceš vzít.“ Mé rozhodnutí jí nedávalo smysl, protože mě dobře znala. „Já myslela, že tu nikoho nechceš. Nikdo se neodváží sem ani vkročit. Navíc, ti boháči budou dělat potíže. Oni se jí jen tak nevzdají,“ prorokovala Lisa.

Opřela jsem se do opěradla své kožené židle. „Ano, to už mi stihli taky říct. Její dědeček mi včera zavolal. Nehodlá se s tou závětí smířit a okamžitě prý podstoupí právní kroky, aby mi byla odebrána z péče. Což jsem čekala.“

„Cos mu na to řekla?“ zeptala se zvědavě.

„Ať mi nechá vzkaz na záznamníku.“ Žádný nemám.

Lisa se na mě zašklebila. „Bylas uprostřed psaní?“

„Přesně!“ rozhodila jsem rozhořčeně rukama. „Ty mě chápeš!“ Znechuceně jsem se ušklíbla. „On ne.“

„Ajaj.“

„No, ale to je teď jedno. Nechci ji tu mít napořád. Jen na čas,“ řekla jsem neurčitě. Sama jsem nevěděla, co se tu bude dít.

„Tomu nerozumím,“ podívala se na mě nechápavě kamarádka.

„Chci ji poznat, je to má neteř.“ Pohlédla jsem na stěnu, kde jsem měla vystavené její fotografie. Zachycovaly průběh jejího dospívání. „Tahle kniha mi jde pěkně od ruky. Měla bych mít na svou neteř nějaký čas, abych ji poznala. A bude tu chodit do školy, takže se jí nebudu muset věnovat dvacet čtyři hodin denně. To dám.“ Opravdu jsem si dost věřila.

„No a pak? Až ji poznáš?“ zpovídala mě dál.

„Vrátím ji jejím prarodičům,“ odpověděla jsem ledabyle.

„Ale to jsi jim neřekla, že ne?“

Zahleděla jsem se na své spící vlčáky. Proč jsem tomu právníkovi nebo tomu dědovi neřekla, že je to jen na čas? Na tohle jsem neznala odpověď, a to mě zaskočilo. Víím jen, že když jsem se je chystala uchláchnout, objevil se mi v krku knedlík. A nic jsem ze sebe nedostala. „Ne, neřekla,“ řekla jsem zaraženě.

„Myslela jsem si to.“ Její vševědoucí výraz mi naháněl husí kůži. „Takže kdy přijede?“

Uvolnila jsem se. Bezpečné téma. „Zítřka, v sobotu. Přivezou ji prarodiče. Bude to nepříjemné, ale to zvládnou. Už jsem ji také zapsala do školy a hned v pondělí může nastoupit.“ Byla jsem na sebe pyšná, jak jsem vše dokázala zařídit. Bez pomoci. Myslela jsem na všechno. Někdy sama sebe udivuji.

„Tak to bude asi ve třídě s Eve. Nejsou v plném počtu. Mluvila jsi s Jaredem, předpokládám?“

Cože? S kým? Copak jsem na něco zapomněla? Nemožné!

„Ehm?“

„S Jaredem. S ředitelem školy,“ vysvětlila mi trpělivě.

Už mi svitlo. Jsem zase ve hře. „Nee, s jeho zástupkyní. S paní Jenkinsovou. Ředitel je prý služebně mimo město.“

„Aha, máš pravdu. Prý kvůli nějakým dotacím, nebo co. Jared se opravdu stará. A navíc je to kus pořádného chlapa. Ale to tebe nejspíš nezajímá,“ mrkla na mě.

„Ne, muži jsou jen pro zlost,“ odpověděla jsem nepřítomně.

Lisa pochopila. „No, tak já tě nebudu rušit. Vidím, že už chceš zase psát. Jestli chceš, můžeme se v neděli s Eve stavit na návštěvu a seznámit se. Přejít do nové školy, kde nikoho nezná, není jednoduchý,“ nabídla.

Zamyšleně jsem se na ni podívala. „Máš pravdu. Přijďte na oběd. Něco uvařím. Díky, Liso.“

Když odešla, zamyšleně jsem se rozhlédla po své pracovně. Měla jsem ji zařízenou v tmavším odstínu. Zdi byly ze světlého dřeva, ale pohovka, kožená křesílka před stolem a má kožená židle byly černé. Jediný stůl se barevně vymykal. Pohládila jsem jeho vyleštěné dřevo v barvě koňaku. Pro mě to bylo ideální pracovní prostředí. Cítila jsem se tu příjemně a bezpečně.

Pohled se mi stočil na patnáct fotografií mé neteře. Tento rok jí bude šestnáct. Byla kopií své matky, a to mě zabolelo. Už ji nikdy neuvidím. Začala jsem některých svých rozhodnutí litovat, ale to už teď stejně nemělo smysl.

Z mých chmurných myšlenek mě vyrušil zvuk, který vydávali moji vlčáci. Začali se protahovat, a to znamenalo jediné. Spánek je u konce, je čas na procházku.

Neboj se, Amando, postarám se ti o ni. Alespoň na chvíli.

Trhla jsem sebou při zvuku klaksonu. Neurvalci. Podívala jsem se z okna své pracovny. Už se stmívalo. Dali si načas. Moji tři chlupáci se vyřítili ven za těmi vetřelci a zuřivě štěkali. Šla jsem pomalu za nimi, celá zdřevěnělá z celodenní práce na knize. Dnes jsem s kluky ani nešla na procházku, abych neprošvihla příjezd své neteře. Ovšem jak je vidno, klidně jsme jít mohli.

„Pane bože, pomooc! Ty bestie nás chtějí sežrat!“

To znělo slibně.

„Evelyn, nehýbej se. Jdu k tobě.“

To znělo pro změnu komicky. Přidala jsem do kroku, aby mi nic neuniklo.

„Elise, nevylézeš z auta, ať ti nic neprovedou.“

Správně, ještě nedostali najíst. Taký jejich vina.

Vyšla jsem ven a prohlédla si tu spoušť. Dva staříci přitisknutí k sobě, obklopení mými miláčky. Hodní kluci, ale takhle bychom se nikam nedostali. Lépe řečeno, nedostali bychom Hanlonovy na zpáteční cestu. Klidně jsem se obrátila na své vlčáky.

„Stačilo.“ Jako když mávneš proutkem. Moje zlatička prošla důkladným výcvikem, takže jsem se na své psy mohla kdykoliv spolehnout. Dokonce se na ně při výcviku zaměřil policejní náčelník, který tam měl vlastního psa a chtěl ty mé koupit. Marně. Poznal na mých vlčácích, jak jsou nadaní. Takoví hafani se narodí málokdy, a já mám rovnou tři.

Jejich důkladnému výcviku jsem se věnovala opravdu pečlivě. Nejsem žádná naivka. Věděla jsem, že samota v horách skýtá různá nebezpečí a já potřebovala ochranu. Zbraně jsem nesnášela, takže výcvik vlčáků byla jasná volba. Kluci ho zvládli na výbornou a díky svým jedinečným instinktům se stali nebezpečnými protivníky pro případné útočníky. A to nemluvím o jejich vychytralosti. Byli to nebezpeční a vyčůraní zmetci. Nešlo je nemilovat.

Kluci se uklidnili, pohnuli se směrem ke mně na verandu a posadili se mi k nohám. Celou dobu jsem se klidně dívala na Hanlonovi a uvažovala, jak dlouho jim bude trvat, než se z toho šoku oklepou.

„Evelyn, jsi v pořádku?“ zeptal se ustaraně dědula.

„Ano, Johnne. Jsem v pořádku,“ uklidňovala ho roztřeseně manželka a pohledem zkontrolovala Elise, doposud usazenou v jejich autě.

„No dobrá,“ oddechl si a obrátil se ke mně. „Vy.“ Zdvihl ruku a ukázal na mě prstem. Nevychovanec. „Co to mělo znamenat?“ začal zlostně.

Já se pomalu podívala na jeho prst, kterým na mě pořád mířil, a naklonila jsem hlavu na stranu. Vzkaz byl jasný. Koukej s tou rukou mířit jinam! A podívejme, pochopil. Pomalu ji sunul k tělu.

„Dobrý večer.“ Čekala jsem. Staříci se na sebe podívali. Jejich pozdrav byl sice tichý, ale to jim uznám. Kluci je vyděsili. „Jmenuji se Nicol a jsem Amandina sestra.“

Evelyn se vzpamatovala jako první. „Nikdy se o vás nezmínila.“

Tohle bude dlouhý večer. „Mou identitu po dlouhém pátrání potvrdil váš právník, pokud vím.“ John přikývl. „Výborně. Bohužel, čekala jsem vás dříve, ale zpozdili jste se.“ Žádná škoda. Využijí toho.

„Nespěchali jsme,“ odvětil nepřátelsky John Hanlon. Byl oblečený v obleku, který se běžně nosí někam do kanceláře. A stejně jako jeho žena, která měla růžový kostýmek, vypadal ve zdejších horách nepatřičně, až směšně.

Přikývla jsem. Jen mi nahrávej dál. „Dobře, takže jste se s Eliše dostatečně rozloučili. Vyložte ji i její věci a odjeďte.“ Takhle se brzy dostanu do postele. Jsem nějaká ospalá. Je čas jít do hajan.

„To nemyslíte vážně!“ vykřikla Evelyn šokovaně.

„Myslím. Na návštěvu je už dost pozdě.“ Tohle je namáhavější, než jsem si myslela.

„Ale brzy bude tma. Přece nás nenecháte odjet takhle pozdě?“ Evelyn se na mě dívala s nadějí, že ustoupím. „V téhle divočině se brzy stmívá.“ Tahle *divočina* byla západní Montana, země vysokých a drsných hor. Byl konec jara, ale i tak byl vzduch ještě mrazivý.

John popošel o pár kroků blíž. „Je to veliký srub. Předpokládám, že je v něm dost místností na spaní. My nezabereme moc místa. Doufali jsme, že se lépe poznáme a...“

Zamítavě jsem zavrtěla hlavou. „Pokud jste se chtěli seznámovat, měli jste přijet dřív. Já vás čekala DŘÍV.“ Rodil se ve mně vztek. „Odjeďte.“

John se očividně nehodlal vzdát. Bylo evidentní, že je zvyklý mít poslední slovo. „Podívejte, slečno...“

Už jsem toho měla dost. „Znáte závěť. Vy mě nezajímáte. Dejte mi Amandinu dceru a odjeďte.“ Nejsem žádný padouch, ale jsou nevychovaní. Já na ně čekala celý den. A oni si přijedou až k večeru a budou se mi tu roztahovat? To teda ne! Bylo mi jasné, že je budu muset srovnat hned na začátku. Jinak se jich nezbavím do soudního dne.

Loučení proběhlo celkem v klidu. Evelyn sice spustila vodoпад slz, ale to se dalo čekat. John objal vnučku a utěšoval ji, že to nebude dlouho trvat a budou zase spolu. Nevzdají to.

Prohlížela jsem si svou neteř. Byla tak podobná Amandě. Její mladší verze, řekla bych. Byla oblečená jako modelka. Hoto-vá princezna. Tady si ty šatičky moc neužije. Rozhlédla jsem se kolem srubu. Stála tu stará stodola, která každou chvíli spadne. Příjezdová cesta a les, který se rozprostíral, kam až oko dohlédlo. Začínal asi patnáct metrů od srubu, ale i tak navodil pocit samoty. Další plus. Můj srub byl sice větší, ale to nejlepší už měl za sebou. Proto jsem ho koupila od toho bohatého magnáta. Do srubu přestal jezdit a ten na oplátku začal cháttrat. Ale to mi nevadilo.

Nastavila jsem tvář posledním paprskům jarního slunce a vychutnávala si studený vítr, který se o mě otřel. Bylo to osvě-žující, horka jsem moc ráda neměla.

Elise se loučila statečně. Žádné slzy, žádný nářek. Bude snad-né s ní vyjít. Ta mi můj klid nenabourá. Zvědavě jsem si ji pro-hlížela a bolestně mě bodlo u srdce. Zatvrdila jsem se a trpělivě čekala.

Hanlonovi odjeli a Elise zůstala stát na cestě. Umí mluvit?

„Ahoj, já jsem tvá teta Nicol. Tohle jsou moji miláčci. Ten čer-ný je Kody. Ten hnědý Kim a ten hnědočerný Keny. Nekoušou. Když se k nim budeš chovat slušně, budou se k tobě chovat stej-ně. Ale pozor, jsou to rošťáci. Občas se nudí a dělají naschvály. Nic vážného. Jen šprýmuji.“

Ani se nepohnula. Divné, Amanda byla pořád v pohybu.

„Jsou tu jednoduchá pravidla. Udržuj pořádek, nedělej rámus a do mé pracovny nesmíš. To by pro začátek stačilo. Někaké otázky?“ zeptala jsem se ze zdvořilosti.

Elise se konečně pohnula. „Proč jsem tady? Ty o mě nestojíš. Já tu být nechci. Přestaň hrát tuhle blbou komedii a pošli mě hned domů,“ zaútočila na mě vztekle.

Ach jo, potřebuji si odpočinout a na tohle nemám náladu. Její tirádu jsem ignorovala. „Tvůj pokoj bude vedle mého. Je z těch volných největší. Není nijak zvlášť zařízený, s tím jsem čekala na tebe. Nevím, co se ti líbí. Ale postel je čistě povlečená a je tam čisto. Tak si vezmi kufry a pojď se ubytovat.“

Bylo vidět, že se jí moc nechce. Ale už byla skoro tma, neměla na výběr. Popadla své věci a vešla do srubu. Ukázala jsem jí, kde, co je. Nepoužívaný obývací pokoj bez televize, velikou kuchyň s obrovským stolem a s deseti židlemi okolo něj, a na konec prohlídky jsem nechala její pokoj. Pak jsem za ní zavřela dveře. Vešla jsem do pracovny a sedla si za stůl. Uf, to byl večer. Ještě že zítra přijede Lisa s Eve. Ony mi pomůžou prolomit ledy. Dostat se k Elise bude těžší, než jsem si myslela. Zabrouzdala jsem v myšlenkách k Amandě. Proč mě ustanovila poručnící své dcery? Musela vědět, že to nedopadne dobře. Neumím vychovávat puberťačku. Nechám si ji tu, dokud se právník neozve s tím, že se chystá soud o opatrovnictví. Pak řeknu Hanlonovým, že je jejich. Nebo dřív, když bude Elise nesnesitelná. Mám to pod kontrolou.

Najednou jsem se zarazila. Neměla bych se na ni jít podívat? Nemá hlad? S těžkým povzdechem jsem se zvedla. Před jejími dveřmi jsem se zastavila. Asi bych měla zaťukat.

„Jooo,“ ozvalo se z pokoje. Uviděla jsem ji ležet na posteli s telefonem u ucha. „Jo, babi. Ne, babi.“ Elise znuděně odpovídala a při tom se na mě tázavě a trochu znechuceně podívala.

Ne, tak tohle ne. Zakroutila jsem hlavou, zavřela dveře a odešla spát. Zítra je taky den.

Ráno jsem vypustila ven kluky a šla si uvařit kávu. Přemýšlela jsem, jestli k obědu uvařím špagety, nebo kuře. Hm, Eve má ráda moje těstoviny. Lisa zase moje kuře. Takže jak se rozhodnu? Co má ráda Elise? Musím se jí zeptat, ale podle všeho ještě nevstala. Podívala jsem se na hodiny. Bylo už devět. Čas vstávat.

Energicky jsem zaťukala na její dveře. Nic. Žádný život. Tak jsem prostě vešla. Mrtvola ležela na posteli zamotána do přikrývek, údy rozhozené do všech stran. Alespoň že nechrápe.

Jemně jsem s ní zacloumala. „Elise?“ Nic. „Elise!“ Pohyb. Blondatý chuchvalec se zvedl z polštáře.

„Co?“ zasténala Elise rozespale.

No konečně. „Budeš chtít špagety, nebo kuře?“

Nechápavě po mně zašilhala. „Cože?“

Povzdechla jsem si. „Jestli si dáš špagety, nebo kuře?“

Elise nevěřícně zasténala. „Kafe a toust.“ Pomalu se rozhlédla. „Kolik je?“

„Devět. Lisa a Eve budou mít hlad. Toustem je nezasytím. Tak co myslíš?“ naléhala jsem. Potřebovala jsem se už rozhodnout.

„Cože, devět?“ zeptala se mě šokovaně.

Zarazila jsem se. „No, chtěla jsi vstát dřív? Já vždy vstávám kolem deváté. Chodím spát pozdě,“ vysvětlila jsem jí na obranu.

Koukala na mě jako vrah. Co je zase?

„Teprve devět? Nevstávám dřív jak v jedenáct. Nech mě spát. To nestačí, že jsem zkejsla v tomhle zapadákově? To tu budu vstávat se slepicemi?“

V jedenáct? „No, ale když chodíš do školy, musíš přece vstávat brzy.“ Mě neoblafneš.

„Měla jsem domácí učitele. Výuka začala až v jednu. Nebo ve dvě, když jsem si přispala,“ vysvětlila neochotně a schovala hlavu pod polštář.

No jo, o tom něco Amanda říkala. Pokaždé, když mě navštívila, tak si na to stěžovala. Nelíbilo se jí to, ale Hanlonovi na tom

trvali a mou sestru přehlasovali, nebo co. Pořád slibovali, že za rok nastoupí do školy a bude po jejím, ale vždy to odložili s nějakou výmluvou. A Elise je v tom podporovala, takže byli v přesile. A Amanda to po čase vzdala. No, tak to teď skončilo.

„Vstávej. Musíme si promluvit,“ řekla jsem nekompromisně. „Do půl hodiny buď dole v kuchyni. Zatím ti udělám ten toust.“ S tím jsem odešla. Začala jsem pomalu vzpomínat, co mi Amanda o té rodině povídala. Měla je ráda, byla za ně vděčná, ale... Ano, bylo tam nějaké ale. Jaké, kruci?! Co jí vadilo? Kéž bych dávala větší pozor na to, co mi říká. No, bylo to něco v tom smyslu, že Elise rozmazluje. A to se Amandě nelíbilo. Už si vzpomínám na ten rozhovor.

„Víš, Nicol, bojím se, co z ní udělají. Mám pocit, že už nemám žádné slovo v její výchově. Vím, že to myslí dobře, a nechci jim ublížit po tom všem, co pro nás udělali, ale...”

Tenkrát jsem si s tím hlavu nedělala. „A co Paulova výchova? Byl rozmazlený?”

Amanda se pousmála. „Ne, byl skvělý. Nebyl ani trochu rozmazlený.”

Pokývala jsem hlavou. „Tak vidíš. Už vychovali jedno dítě. Vědí, co dělají.”

„Bojím se, že je ovlivnila Paulova smrt. Paul chodil do školy, Elise má soukromé učitele, kteří ji vyučují doma. To se nemělo stát.”

„Tak proč jsi to dovolila?”

Amanda si nešťastně povzdechla. „Hanlonovi byli po jeho smrti zdrcení. Elise byla to jediné, co jim po něm zbylo. Když jí bylo pět let, přemluvili mě, abychom se k nim nastěhovaly. Ze začátku to bylo fajn. Mohla jsem v klidu do práce a mou dceru hlídali Hanlonovi. Nemusela jsem ji vozit pořád sem a tam jako předtím. Navíc mají překrásný dům, dost velký pro nás pro všechny. A bazén...”

„Mně nemusíš skládat účty,“ přerušila jsem ji netrpělivě.

„Ale pak se to zvrtilo. Pomalu, takže jsem si toho hned nevšimla. A pak už bylo pozdě. Mám pocit, že jsem svou holčičku ztratila.“

„Tak se od nich odstěhujte.“

„To nejde. Zkoušela jsem to. Ale Evelyn dostala záchvat a vyhrožovala, že z toho bude mít smrt. Vzdala jsem to.“

„Plané hrozby. Tím vším, co pro vás udělali, si z tebe udělali dlužníka. A teď musíš platit. Pokud se nesebereš a neodejdeš i s dcerou.“
Pro mě bylo řešení jednoduché.

Amanda nikdy neodešla a dcera se nevyvedla. No, tak teď to bude jiné. Konečně se ozvaly kroky. Ohlédla jsem se a spatřila tu samou mrtvolu co nahoře v posteli. Nevěřicně jsem se na ni dívala. „Za půl hodiny ses nedokázala ani obléknout?“

„Co ti je? Vyčistila jsem si zuby, stačí? Nejsi moje máma. Tak neprud.“

Přesně tak. Je načase ukázat rozdíl mezi mnou a tvou matkou, holčičko. „Najez se a já ti zatím řeknu, jak to mezi námi bude fungovat.“

Elise se posadila ke stolu a ušklíbla se. „Já chtěla jen toust. Ta vajíčka si nech.“ Dala si hrnek k ústům a hned ho položila zpět na stůl. „Tohle není kafe, ale nějaká břecha,“ ušklíbla se.

„To je čaj. Chceš do něj cukr? Já nesladím, tak jsem ti také udělala hořký, ale jestli chceš...“

„Chci kafe,“ přerušila mě příkazem.

„Ne, žádná káva. Na to jsi ještě mladá. Pořád jsi ještě ve vývinu.“ Alespoň myslím.

Elise si dala hlavu do dlaní a zasténala. „Tak takhle to teď bude? Budeš mi rozkazovat, co mám a nemám jíst? Co mám a nemám dělat? Co...“

„Jsem ráda, že jsi s tím začala. V prvé řadě jdeš zítra do školy,“ oznámila jsem jí vesele.

„No, vzhledem k tomu, že jsi mé prarodiče vyrazila, aniž si s tebou mohli promluvit, tak to nevíš. Já nechodím do školy,

ale mám soukromé učitele. Koneckonců, už jsem ti o tom před chvílí něco řekla, ne? Dědeček mi domluvil s učiteli, že mě sem budou jezdit vyučovat, zatímco tu budu. Už jim i domluvil ubytování ve městě. Než jsme sem přijeli, byli jsme se tam kouknout. Vše je připravené. A stejně je to jen na pár měsíců.“ Ten její povýšený, blahosklonný tón mi dost vadil.

„Omyl, děvče. Ty *budeš* chodit do školy. Už jsem tě tam přihlásila. Tady budeš žít podle mých pravidel.“

„A jak mě k tomu chceš donutit?“ Vysloveně se mi vysmívala.

Usmála jsem se. „To je jednoduché. Pokud budeš dělat problémy, budeš mít problémy. Se mnou. Ale pokud se začneš chovat jako normální teenagerka, a ne jako rozmazlená princezna, bude vše v pohodě.“

Chvíli o tom uvažovala. „No a jaké problémy máš na mysli?“

„Dostávala jsi od prarodičů kapesné?“

Elise se vítězoslavně usmála. „Ne, nedostávala. Koupili mi vše, o co jsem je požádala. A budou mi to kupovat i dál. Akorát mi to pošlou poštou. Takže jsi utřela, teti. Já se bez tebe obejdu.“

„Vše, co ti sem pošlou, vyhodím,“ oznámila jsem jí klidně.

„To ne!“

„Ale ano. Tohle je můj dům. Bude to po mém.“

Elise se zatvářila dost nešťastně.

„Ale mám návrh. Když se budeš chovat slušně, budeš ode mě dostávat kapesné.“

Chvíli o tom přemýšlela. Vidina vlastních peněz ji viditelně lákala. „Kolik?“

No vida. „Dvacet dolarů na týden.“

„To je žebrota! Stovku!“

„Tak hodná nikdy nebudeš. Alespoň ze začátku.“

„To nemůžeš vědět. A navíc děda říkal, že jsi v balíku. Prověřil si tě. Takže si to můžeš dovolit.“ Takže přece jen něco zjistil.

„Ale ty peníze jsem si poctivě vydělala. Na rozdíl od tebe. Ale dobře. Dám ti třicet, ale výš už nepůjdu. Ber, nebo nech být. I tak je to moc. Stejně později zjistíš, že tu nejsou značkové obchody ani zlatnictví. Jen obyčejné samoobsluhy, bar, kam tě stejně nepustím, restaurace a bistro, kde pracuje Lisa.“ Yellow Creek bylo malé, ospalé město, ze kterého jste měli pocit, že se tu zastavil čas. Tady byste žádný Starbucks nenašli. „Ta mimochodem dnes přijde s dcerou Eve, se kterou budeš chodit do třídy. To mi připomíná, špagety, nebo kuře?“

Elise se na mě dívala, jako bych spadla z višně. „Špagety.“

„Fajn, už jsi dojedla?“

„Jo. Už nechci.“ Snědla toust. Čaj i vajíčka nechala bez povšimnutí. No dobře, chce to čas.

„Tak dobře. Pojď mi pomoci. Nakrájej rajčata a nastrouhej sýr.“

„Co? Ale to nezvládnou. Neumím vařit.“

„Pak je čas, aby ses to naučila.“ Nesmlouvavě jsem jí do ruky strčila struhadlo. Na nůž jsem si zatím netroufla.

Znechuceně se zvedla od stolu a pomalu obešla mé vlčáky. Měla z nich veliký respekt. „Proč máš tyhle obludy?“ zeptala se tiše, aby ji kluci neslyšeli. „Proč sis nepořádila třeba kokršpaněly jako normální člověk? Nebo třeba čivavu?“

Láskyplně jsem se podívala na svá spící zlatíčka. „Někdo mi kdysi řekl, že jsou v Americe celkem neoblíbení, ba dokonce někde i zakázaní. Tak proč si je nepořídít, že?“ Potouchle jsem se na Elise usmála. Odměnou mi byl její otrávený pohled.

Čas docela rychle ubíhal, kluci se vrátili z procházky po okolí a Elise si vyřídila ranní telefonát s prarodiči. Alespoň že se už oblékla.

Venku zastavilo auto a z něho vystoupila Lisa s Eve. Kluci je šli jaksepatří přivítat.

„Elise, prostři, prosím, pro čtyři osoby,“ požádala jsem ji a doufala, že to udělá.

„Ahoj,“ zahalekala vesele Lisa.

„Ahoj,“ pozdravila Eve a podala mi táč s ovocným dortem. „Mamka od rána peče. Zase to u nás voní jako v cukrárně. Tloustnu už jen z té vůně,“ zasmála se. Byla to dívka plná života. Měla černé vlasy, široký úsměv a krásné fialkové oči. Vysoká byla prý po otci. „Čau, ty budeš Elise,“ otočila se na mou neteř. „Já jsem Eve a tohle je mamka.“

„Ahoj, Elise, říkej mi Liso. Doufám, že máš ráda ovocný dort.“

„Já nejím sladký. Držím dietu,“ odpověděla pohrdavě Elise.

„Fajn, aspoň neubude.“ Nenechala jsem si zkazit náladu. Já mám dorty od Lisy moc ráda.

Ani Lisa se nedala vyprovokovat. „Tady to nádherně voní. Už mám hlad.“

Daly jsme se do jídla. U stolu nám Eve vyprávěla o škole a jejích spolužácích. A Elise jí na oplátku vyprávěla o Los Angeles. Vypadalo to, že si padly do noty, ale to nebylo nic divného. Eve měl rád každý.

Po jídle šla děvčata do pokoje, který teď patřil Elise, podívat se na její poklady. My s Lisou myly nádobí. „Tak to docela šlo, ne?“ začala Lisa.

„Hm, je rozmazlená a tím i nezdvořilá. Což mi dost vadí,“ postěžovala jsem si.

„To chce čas. Byla zvyklá na něco jiného,“ chlácholila mě.

„No jo. Uvidíme. Jak říkáš, chce to čas.“ V tu chvíli se objevila Eve. „Snad jste se už nepohádaly,“ lekla jsem se.

„Ale ne,“ usmála se Eve. „Elise zavolala babička, tak jsem ji tam nechala, ať má soukromí.“

„Už zase? Volala jí ráno. Co si můžou pořád vykládat?“ Já takhle upovídaná nikdy nebyla.

„To nevím, ale zjistila jsem něco zajímavého. Hádej, kdo je její nejoblíbenější spisovatel?“

„Stephen King,“ odpověděla jsem okamžitě.

„Proč on?“ divila se Lisa.

„Protože mi ze života dělá horor. Ani se nenaděju a bude to tady jako v Osvícení.“

Lisa s Eve se rozesmály na celé kolo. „Ne, kdepak. Jsi to ty, Nicol. Je z tebe úplně hotová. Má všechny tvoje knihy. Počkej, až zjistí, kdo jsi. To bude pecka.“

„Eve,“ krotila ji Lisa.

„Nech ji. Nic se neděje. Tak ona má ráda Barbaru Everret? To je zajímavé. Alespoň v něčem má dobrý vkus,“ pochvalovala jsem si. Doufala jsem, že je to dobré znamení.

„Předpokládám, že za to vděčíš Amandě. To ona ji k tomu určitě přivedla. Sama jsi říkala, že na tebe byla pyšná,“ přemítala Lisa.

„Říkala to.“ Přece jen se Amandě něco povedlo prosadit. Aspoň to.

„O čem se bavíte?“ zeptala se přicházející Elise.

„O Barbaře Everret,“ odpověděla Lisa. „Prý ji máš ráda. My taky.“

„Jasně. Barbara je boží. Líbí se mi její styl i vtip, s jakým ty příběhy píše. Hlavně se nedrží jednoho žánru, což je super. Má na kontě horory, detektivky i romány. Její knihy jsou bestsellery. Je prostě bombastická. Máma mi koupila její román ke čtrnáctým narozeninám. Od té doby jsem přečetla všechno, co jí vydali, a čekám na další.“ Tvář se jí během řeči nadšeně rozzářila. „Jen je škoda, že odmítá vystupovat na veřejnosti. Za celou dobu měla jen jednu autogramiádu, před třemi lety. A na té akci bylo zakázané fotit. A i když se přece jen někomu podařilo pořídit fotku, byla rozmazaná. Fakt pruda.“ Tenkrát jsem měla opravdu štěstí. „Sice jsem tehdy ještě nečetla žádnou z jejích knih, ale když si vzpomenu, o co jsem tenkrát přišla, je

mi do breku. Máma mě tam chtěla vzít,“ posmutněla nad tou vzpomínkou.

„A proč tě s sebou nevzala?“ zeptala se Eve.

„Prarodiče byli proti. Prý jsem na to byla dost mladá,“ povzdechla si nešťastně Elise. Takže to bylo ještě horší, než mi Amanda povídala. Ani mi neřekla, že na tu autogramiádu chtěla Elise vzít. Chudák moje sestra.

„No, já na té autogramiádě byla. A povím ti, byla to paráda“ chválila zvesela Lisa. „A taky jsem s sebou Eve nevzala. Ve třinácti by si to neužila.“

„Ty se máš. A jaká je? Jak vypadá?“ hrnula na ni má neteř otázky.

„No, je dost uzavřená.“ Nenápadně se po mně podívala a potutelně se usmívala. „A vypadá jako tvoje teta.“

Pokradmu jsem po ní hodila okem. Nějaká vtipná.

„Jako Nicol?“ smála se Elise.

„Jo, stejný typ.“

„Aha. Stejně ti závidím. Nevypadá to, že by ještě někdy uspořádali její autogramiádu. Ach jo. Ale slyšela jsem, že by teď někdy měla přijít na pulty její nová knížka,“ řekla dychtivě Elise.

„Taky jsem to slyšela. Fakt se těším,“ přidala se Eve.

„Tak kdo si dá dort?“ zeptala jsem se, snažíc se odvrátit pozornost.

Tři ruce se zvedly nahoru. Cože? I Elise? Hm, dobrá.

2. kapitola

Ráno jsme vstaly brzy. Musely jsme ještě stihnout návštěvu zástupkyně ředitele před vyučováním. Nechápu, k čemu to. Elise měla jen začít chodit do školy, a ne vstoupit do armády.

Za sešlým stolem seděla stará seschlá stařena, plná své důležitosti. Nafrněná, arogantní a panovačná. Ani Elise se nelíbila, ale naštěstí se chovala slušně.

„Jak už jsem řekla, slečno Hanlonová. U zdejších žáků klade důraz na správné chování a...“

„Já myslela vzdělání,“ přerušila ji nevychovaně Elise.

„Nepřerušujte mě, slečno. Propříště si to laskavě odpusťte,“ odsekla podrážděně zástupkyně ředitele.

„Ano, paní Jenkinsová.“ Správně, Elise, nepřerušuj ji, ať už to máme za sebou. Nehodlám tu strávit celý den.

Zatímco milostpaní pokračovala v monologu, prohlížela jsem si její kancelář. Vlastně to podle všeho byl ředitelův kancl, podle těch trofejí. Nebo je paní Jenkinsová skvělý quarterback.

„Chodíte do kostela?“ Ta otázka patřila mně.

„Ne.“ To mi ještě scházelo. Štouravá babizna. Měla jsem co dělat, abych na ni nevyjela. Může se na to vůbec veřejně zeptat? Zástupkyně ředitele veřejné školy?

„Myslela jsem si to. Ještě jsem vás tam neviděla,“ odfrkla si. „V dnešní době je vzácné, aby se mladí lidé oddávali bohabojné činnosti. Nemyslet na sebe, slečno. Ale na Boha. To je, oč tu běží.“

Budu si muset promluvit s ředitelem tohoto blázince. Podívala jsem se po Elise, jestli z té fanatičky není vyděšená. Ne, ohromně se bavila. Potvora. Když nejde o ni, co by se starala. Nemyslet na sebe, slečno. Pamatuj.

„Paní Jenkinsová...“ Odmítla jsem jí říkat titulem.

„Slečno.“

Kývla jsem chápavě hlavou. „Myslela jsem si to.“

Elise se neudržela a vyprskla smíchem. Nutno podotknout, že se alespoň snažila ho zdusit rukou.

Slečna Jenkinsová zprudka nasála vzduch nosem. „Slečny...“ začala káravě.

Tak teď už toho mám vážně po krk. „Slečno Jenkinsová, Elise by se měla dostavit do třídy. Už tak zameškala začátek první hodiny. A to se mi jako její poručnici nelíbí. Vlastně mě to dost rozhořčilo. A já, když dovolíte, mám spoustu práce, než abych tu zbytečně klevetila.“ Začala jsem vstávat, abych dodala svým slovům důraz.

„Ehm, no dobře. Jen jsem chtěla říci, slečno Nicol (nikdo mi v Americe neříká příjmením, protože ho nedokážou vyslovit), že se vyhýbáte naší společnosti. Žijete sama, a to neprospívá vývoji dítěte. Sociálnímu vývoji. Nikdo ani neví, čím se živíte.“

Obrátila jsem se na Elise, která měla nastražené uši až k prasknutí. „Elise, kde máš třídu, víš, tak běž. Přijedu pro tebe ve tři. Počkej na mě před školou. A vy, slečno Jenkinsová, buďte tak laskavá a starejte se o sebe. Tak jako já.“

To zas byl den. Ta slečna Jenkinsová mě tak vyvedla z míry, že místo abych jela domů a pokračovala na své knize, šla jsem do bistra. Lisa bude v práci. Snad budou mít nějaký zákusek. A potřebuji kávu. Nutně.

Vlezla jsem do bistra, nekoukala napravo ani nalevo a vklouzla do zadního boxu. Tak jako vždycky.

„Ahoj, Nicol,“ pozdravila mě Lisa.

„Ahoj, máte tu něco na podrážděné nervy?“

Lisa se na mě chápavě usmála. „Paní Jenkinsová?“

„Slečna Jenkinsová,“ opravila jsem ji znechuceně.

„No jo, máš pravdu. Jen že by to do ní člověk neřekl, chápeš?“

„Ne, já bych to do ní řekla určitě.“

Kamarádka se zasmála nahlas, až se po ní několik hlav otočilo. „Něco ti donesu, zlato.“

„Díky.“ Po chvílce jsem se uklidnila. Čokoládový dort dělá divy. A silný kofeinový nápoj je třešnička.

„Tak co, lepší?“ přisedla si ke mně. V tuhle denní dobu tu stejně skoro nikdo nebyl. Jen štamgasti.

„Ano, je mi lépe. Ten dort se ti opravdu povedl.“

Lisa zde sice pracovala jako číšnice, ale ještě si tu přivydělávala. Pekla dorty a různé sladké pečivo. Byla svobodná matka (otec Eve zmizel neznámo kam), a tak to neměla zrovna lehké. Ale zvládala to se ctí, kterou jsem obdivovala.

„Dík, jsem ráda, že ti chutnal. Byl podle nového receptu.“

Sáhla jsem do peněženky pro bankovku. „Tady je tě škoda. Měla by sis otevřít cukrárnu. Ta ve městě není.“

„Zkrachovala. Měli hnusné zákusky, takže to nebylo žádné překvapení.“ Svůj pohled upřela zasněně kamsi do dálky a pokračovala. „Kdysi jsem snila o tom, že budu svou vlastní paní v cukrárně Laskonka. Ale pak jsem otěhotněla, přítel s hrůzou utekl a já zůstala sama. Nikomu se nechtělo investovat do svobodné matky,“ dodala zklamaně a opět se vrátila do reality.

Ani o tom nemusím přemýšlet. „Já investovat budu. Nech si to projít hlavou a pak za mnou přijď s návrhem.“ S tím jsem se s ní rozloučila. Lisa zůstala sedět s pusou dokořán.

Čtyři dny uběhly v relativním klidu. Elise se mnou sice nemluvíla, ale jinak to šlo celkem dobře. Zabředly jsme do rutiny. Ráno odvoz do školy, odpoledne přivést ze školy. Svačina, já v pracovně, ona ve svém pokoji, ze kterého nevyšla do večere. Najedla se a pak z ložnice nevyšla do rána. Nevěděla jsem, co tam dělá, ale drogy určitě nebrala, tak jsem byla v klidu. Prarodiče jí volali čtyřikrát až pětkrát za den, co já vím. Ale jinak naše spolužití probíhalo dobře. Myslela jsem, že to bude horší. Zvládám to skvěle. Před čtyřmi hodinami jsem Elise odvezla do školy. Hned po příjezdu domů jsem začala psát. Život byl fajn.

Z myšlenek mě vytrhl telefon. Sakra, kdo to zase je? Čtyři dny byl klid, a teď tohle. Třeba je to Lisa. Vidám se s ní každý den. Vždy, když dovezu Elise do školy, stavím se v bistru na něco dobrého. Ukázalo se, že o mém návrhu skutečně uvažuje, za což jsem byla moc ráda. Třeba si se mnou chce dát pracovní schůzku a dnes ráno na to zapomněla. Celá Lisa. Zvedla jsem sluchátko po pátém zazvonění.

„Haló?“

„Dobrý den, mluvím se slečnou Nicol? Tady Jared Blackwolf. Ředitel školy, kterou vaše neter navštěvuje.“

Ach jo, co zase? To mám usadit i tohohle chlapa? Měl hluboký hlas, celkem příjemný. Vlastně dost příjemný.

„Ano, to jsem já.“ Chvilku bylo ticho, asi čekal na nějakou otázku typu: Co se stalo? Ale toho se ode mě nedočká.

„No, slečno Nicol, potřeboval bych s vámi mluvit o vaší neteri,“ začal.

„Ale já teď na vás nemám čas. Pracuji.“ To by nepochopil jen blbec.

„Je mi líto, ale je to naléhavé.“ Aha. Tak to je marné, je to blbec. „Elise se poprala se spolužačkou. Budeme to spolu muset vyřešit. Navíc je tu naléhavější věc, a to je její prospěch.“

„Její prospěch?“ Co to mele? „Chodí do školy teprve pátý den. O jakém prospěchu to mluvíte?“